

**HỘI THỨ BA MƯƠI CHÍN****MỘT TRẬN THU HÙNG, HẠNG VƯƠNG LÀM TRƯỚC QUI  
BA QUÂN TAN TÁC, TỬ PHÒNG HIỂN KHÚC TIÊU**

**H**ạng vương xuất trận, gọi Hán vương ra đấu chiến.  
Hán vương cũng mặc giáp trụ, lên ngựa xông ra, tả hữu có bọn Khổng Hy, Trần Hạ hộ vệ.

Hạng vương thấy mặt Hán vương liền hét lớn :

- Lưu Bang, người đã thất hứa ở Cổ Lăng, ta tha cho khỏi chết, sao lại còn dám bội ước cùng ta giao tranh ?

Bấy lâu nay, ta cùng người chưa hề thử sức, chẳng biết võ nghệ của người đến bậc nào.

Hán vương nói :

- Việc dùng binh cần ở mưu lược chứ đâu phải ở sức mạnh. Ta xem người như một giống hổ lang, chỉ khoe khoang võ nghệ mà không có chút gì khôn ngoan cả.

Hạng vương giận dữ, vung đao đâm tới, Khổng Hy và Trần Hạ lướt ra đỡ thương ngăn lại, đánh.

Quân sĩ hai bên lui ra năm mươi thước. Hạng vương hét lên một tiếng, đâm Trần Hạ một đao, té nhào xuống đất, Khổng Hy định xông vào cứu, nhưng đã bị một đường thương của Hạng vương chém tới quá gấp. Khổng Hy cúi rạp mình để tránh, ngọn đao chém phớt qua chóp mũi, làm cho mũi Khổng Hy rơi xuống đất.

Khổng Hy thất kinh, phóng ngựa chạy, may nhờ có hai tướng Ngân Hấp và Sài Võ cản Hạng vương lại kịp nên Khổng Hy mới khỏi chết.

Hạng vương tức giận, xông vào đánh Ngân Hấp và Sài Võ .

Trong lúc đang giao tranh, Hạng vương nghe có tiếng gọi tên mình chửi mắng, liền quay đầu lại, thấy Hán vương đang gò ngựa đứng trên một đồi cao, dương oai, điệu võ.

Hạng vương tức giận, bỏ Ngân Hấp và Sài Võ, giục ngựa rượt theo Hán vương.

Hán vương thấy vậy, vội vã chạy về hướng Đông Bắc.

Hạng vương xua quân đuổi theo. Đuổi được năm dặm, thấy quân Hán rải rác đóng dày.

Quý Bố vội ngăn Hạng vương lại nói :

- Hán vương tuy chạy nhưng binh mã vẫn không chịu lui, e rằng Hàn Tín dùng mưu dụ ta, xin Đại vương chớ vào sâu nội địa của địch.

Hạng vương khen phải, quả ngựa trở lại.

Bỗng thấy Lý Tả Xa hiện đến trước mặt, cười khanh khách nói lớn :

- Tôi xin chào Đại vương đó . Lúc tôi còn ở Sở, được Đại vương hậu đãi, nay đến đền ơn, Đại vương đầu Hán, tôi sẽ tâu với Hán vương tha cho tội tru lục.

Hạng vương giận dữ, mắng :

- Đứa thất phu này dám lợi dụng lòng tin của ta, âm mưu lừa gạt. Ta muốn phân thân người ra muôn mảnh cho hả giận. Nay người lại dẫn xác đến đây, chạy đi đâu cho thoát.

Dứt lời, thúc ngựa đuổi theo bắt Tả Xa. Ban đầu, thấy Tả Xa chạy chồm vờn phía trước, nhưng sau đuổi được mười dặm, không thấy Tả Xa đâu nữa, chỉ thấy quân Hán bốn mặt âm âm kéo đến bủa vây.

Hạng vương nhờ bọn Quý Bố, Chung Ly Muội hộ tống, cố gắng chống cự, nhưng không làm sao chạy thoát.

Càng đánh, quân Hán càng vây phủ đông hơn, bốn bề mù mịt, tiếng quân la ó vang trời.

Một lúc sau, đạo quân của Hàn Tín lại kéo đến nữa, tinh kỳ phát phới gươm giáo sáng lòa, như một đám rừng gươm .

Hạng vương chống đỡ một lúc thấy quanh mình quân sĩ chết rụi hết, chỉ còn mấy nghìn kỵ binh, lớp bị thương, lớp mất binh khí , hốt hải theo sau không còn tinh thần mà kháng cự nữa, Hạng vương nói với Chung Ly Muội và Quý Bố :

- Thôi, chuyện này ta đã làm tay Hàn Tín rồi, cơ đồ ắt hưu chỉ.

Đang cơn rối loạn, bỗng thấy hên ngoài có một toán quân Sở đánh vào, thế rất mạnh, khiến cho quân Hán phải vệt ra hai bên. Cầm đầu toán quân ấy là Chu Lan.

Hạng vương trông thấy Chu Lan mừng rỡ hỏi :

- Nhà ngươi không cứu ứng thì chắc mạng ta chẳng còn.

Chu Lan nói :

- Hàn Tín lập trận trường bát quái, gạt Đại vương vào trọng địa. Muốn phá trận này phải có đầy đủ binh lực. Nay quân ta quá ít nên tôi thừa cửa sanh đánh vào giải cứu xin Đại vương hãy theo tôi ra khỏi trận kéo nguy tính mạng.

Hạng vương liền theo Chu Lan trở ra. Nhờ toán quân của Chu Lan, đốc thúc đánh phá vòng vây thoát ra ngoài trận, về đến dinh Sở thì trời đã tối.

Ngu Tử Kỳ đón vào trại, nàng Ngu Cơ bước ra tiếp rước, và nói :

- Đại vương thoát khỏi trận này, lòng thiếp không còn gì mừng hơn.

Hạng vương nói :

- Tuy thoát chết, song thế quân Hán quá to, ta không thể đóng đây lâu được, nửa đêm hôm nay kéo về Bành Thành chinh đồn quân mã rồi sẽ liệu kế.

Ngu Tử Kỳ nói :

- Tôi vừa nghe tin có một cánh quân Hán đến Bành Thành cướp lấy cung quyền, chẳng biết tin ấy có thực chăng ? Bây giờ Đại vương muốn về Bành Thành e bất tiện. Nhân lúc binh mã còn hơn hai vạn, ta bỏ Bành Thành, kéo về miệt binh Sở, Hồ Tương đóng quân, chinh đồn quân mã, chiêu hiền đãi sĩ, lo kế phục hưng là hơn.

Hạng vương nói :

- Cung quyền ta đều ở Bành Thành, tin ấy chưa xác thực, ta muốn lên về Bành Thành thu thập cung quyền rồi kéo đến đóng nơi Lỗ Quận, tại Sơn Đông. Nơi đó không xa cách lắm, có thể tiếp tế lương thực được.

Các tướng nói ;

- Đại vương tính như vậy rất phải.

Hạng vương ra lệnh cho quân sĩ nấu cơm ăn, rồi theo đường nhỏ kéo róc về Bành Thành.

Đại quân đi vừa đến Tiêu huyện cách Bành Thành đô năm trăm dặm thì đêm đã tàn. Xa xa phát phới tinh kỳ, và vang lại tiếng hò reo của quân sĩ.

Hạng vương thất kinh hỏi các tướng :

- Tại sao có quân Hán đóng nơi đây. Hay là chư hầu hợp binh với quân Hán ?

Chung Ly Muội nói :

- Các lộ chư hầu đều phản Đại vương, phò Hán. Cái nguy cơ ấy khó tránh. Quân chư hầu đã đóng nơi đây tức là Bành Thành không còn. Vậy xin Đại vương cùng chúng tôi thu góp tàn quân chạy xuống miền Giang Đông, để liệu thế tiến thủ, không nên lưu luyến cung quyền, ở mãi nơi đây mà mang hại.

Chu Lan nói :

- Lời Chung Ly Muội nói rất có lý, xin Đại vương xem đó là một quốc sách.

Hạng vương tức giận dậm đất nghiến răng nói :

- Ta từ khởi binh đến nay chưa có tướng nào địch nổi cây đao của ta. Nay tuy quân Hán đông. Song tướng Hán là bọn bất tài, lẽ nào lại bỏ trốn để mất thanh danh? Các người cứ đi theo ta, xem ta giao chiến với tướng Hán.

Nếu kẻ nào dám đánh với ta ba mươi hiệp ta sẽ tự sát, không thềm sống trên đời này nữa .

Các tướng thấy Hạng vương nóng giận, không ai dám can ngăn, vội điều động quân mã theo Hạng vương trợ chiến .

Khi gần đến Bành Thành, có tên tiểu hiệu chạy đến báo :

- Bành Thành đã về tay quân Hán rồi, trên thành cắm toàn cờ Hán.

Hạng vương nghe nói bước xuống ngựa, sửa lại mũ áo rồi hét lên một tiếng như sấm nhảy thốc lên lưng Ô truy quả ngựa thẳng đường chạy về núi Cửu Lý.

Quân Hán đang đóng nơi núi Cửu Lý thỉnh linh thấy Hạng vương vùn vụt kéo quân đến, vội vã phi báo.

Phàn Khoái hay tin, tức thì điều động cây đại kỳ quân Hán bốn mặt bồ vây. Các đạo binh trần tám hướng đánh ập vào một lượt.

Hạng vương không hề sợ hãi, tay cầm đại đao vung tới lui hùng hổ, chẳng khác nào một mãnh thú vùng vẫy giữa rừng xanh.

Tướng Hán tuy đông, nhưng không có ai dám đến tan. Lớp này thua lớp khác lại ứng chiến.

Trong khoảng một ngày, Hạng vương đánh lui hơn 60 viên tướng Hán, mà ngọn đao không hề nhụt, ngựa không hề lui.

Hạng vương quay lại hỏi các tướng Sở :

- Sức ta địch vạn năng . Các người có thấy ta yếu đi tí nào chẳng ?

Các tướng nói :

- Đại vương quả có sức mạnh vạn năng, song giao chiến cả ngày, giờ đây tướng Hán đều lui ra ngoài cả, Đại vương cũng nên đóng dinh nơi đây để cho Hoàng hậu tạm nghỉ.

Hạng vương theo lời, tạm thời đóng trại giữa trận rồi sai Ngu Tử Kỳ mời Ngu Cơ đến hội kiến.

Hạng vương nói :

- Hôm nay ngự thê bị quân Hán cướp thành, vậy tôi không có chỗ an nghỉ, chắc là một nhọc lắm.

Ngu Cơ nói :

- Tiện thiếp nhờ thiên uy của Đại vương bảo vệ, và nhờ các tướng sẵn sóc, không đến nỗi mệt nhọc lắm. Song thấy trong một ngày, Đại vương địch hơn sáu mươi viên tướng Hán, vậy cũng nên nghỉ ngơi, an dưỡng mình rỗi.

Hạng vương nói :

- Ngày trước ta đi đánh Chương Hàm, chín ngày chưa được một bữa ăn no, thế mà ta còn thắng huống chi nay chỉ có một ngày.

Các tướng nghe nói đều thương xót. Chu Lan bước lên tâu :

- Đại vương tuy ngày nay được thắng, song quân Hán còn to thế lắm, bốn mặt vây đánh rất gấp, đêm nay nên phòng quân địch đến cướp trại.

Hạng vương nói :

- Lời ấy chính hợp ý ta.

Liền truyền ba quân lớn nhỏ trong đêm phải bớt ngủ, đề phòng cẩn thận.

Đoạn sai đem rượu thịt đến để cùng Ngưu Cơ giải trí .

Giữa lúc đó, nơi dinh Hán, Hàn Tín thấy các tướng hợp sức vẫn không địch nổi Hạng vương lòng lo lắng, gọi Lý Tả Xa đến nói :

- Cái sức mạnh vạn năng của Hạng vương dầu hàng trăm dũng tướng cũng không thể địch nổi. Nay tôi định sẽ cùng Hạng vương giao chiến nữa, cứ vây riết Hạng vương giữa vòng vây, trong vài ngày hết lương, thế nào Hạng vương cũng đầu hàng. Người dẫu mạnh đến đâu mà đói khát cũng phải yếu đuối .

Lý Tả Xa nói :

- Ý Nguyên soái cũng phải, song tôi chỉ sợ một điều, lúc hết lương, trong thế nguy, Hạng vương lại ra sức mở vòng vây, tướng lĩnh bên ta có ai dám địch. Hiện nay dưới tay Hạng vương còn có bọn Quý Bố, Chung Ly Muội, Chu Lan trung thành phò tá. Nay phải làm sao bọn đó cũng như quân sĩ bỏ rơi Hạng vương thì mới có cơ hội bắt Hạng vương được.

Hàn Tín nói :

- Mưu của Tiên sinh rất cao, song tìm cách làm cho quân tướng bỏ rơi Hạng vương không phải dễ. Điều này thay nhờ mưu Trương Tử Phòng mới được.

Liền sai Lục Giả đến mời Trương Lương.

Một lát sau, Trương Lương đến và cùng Hàn Tín tương kiến.

Hàn Tín nói :

- Luôn mấy ngày đánh với Hạng vương, các tướng Hán không ai địch nổi. Lại thêm bọn Quý Bố, Chu Lan, Chung Ly Muội một lòng giúp đỡ. Nếu để Hạng

vương thoát ra được, trốn về Giang Đông lo việc phục hưng thì chiến sự kéo dài biết bao giờ yên. Trước tình hình nan giải ấy, chúng tui phải mời Tiên sinh đến để cho chúng tôi một lời chỉ giáo.

Trương Lương nói :

- Việc đó chẳng khó gì. Bây giờ cứ làm cho các tướng và quân Sở phân tán, rồi bỏ Hạng vương. Hễ Hạng vương bị cô lập ta có thể bắt được dễ dàng.

Hàn Tín nói :

- Chúng tôi cũng nghĩ vậy, song chẳng biết kế nào để làm cho binh tướng Sở ly tán ?

Trương Lương đứng dậy, kéo ghế đến gần Hàn Tín, nói nhỏ :

- Tôi thuở nhỏ qua chơi Hạ Bì, gặp một dị nhân thổi ống tiêu rất giỏi, âm điệu vừa du dương vừa tha thiết.

Nhân lúc giao bôi, tôi học được khúc tiêu ấy. Tiếng tiêu thổi lên có thể làm cho người ta động lòng nhớ quê. Người vui nghe nó càng vui Người buồn nghe nó thì mỗi buồn càng thấm thía. Nay đương độ thâm thu, hiu hắt gió vàng, cỏ cây trút lá, người xa cách quê hương nghe nó không khỏi động lòng. Tôi sẽ nhân lúc đêm tàn canh vắng vào núi Kê Minh thổi ống tiêu lên, binh tướng Hạng vương không thể nào còn nghĩ đến việc chiến chinh nữa.

Hàn Tín nói :

- Tiên sinh có tài như vậy tướng không còn gì quý hóa hơn.

Trương Lương từ tạ Hàn Tín, trở về dinh. Ngày hôm sau, Hàn Tín đóng quân lại, không cùng quân Sở giao chiến nữa, bốn bề đặt nhiều chiến xa, tăng thêm giáp sĩ vây phòng rất cẩn mật.

Giữa lúc đó, Hạng vương thấy quân tình yên ổn cũng không ra trận.

Bọn Quý Bố, Hạng Bá vào dinh yết kiến, và tâu :

- Hiện nay quân hết lương, ngựa hết cỏ, người người đều than oán. Nếu địch quân thừa dịp cho người lên vào trong quân buông lời dèm xiêm, tắt lòng quân sinh biến. Vậy xin Đại vương đốc thúc ba quân cùng chúng tôi, cố sức mở vòng vây lánh sang Tương Giang hoặc Giang Đông, rồi hãy mưu tính kế lâu dài.

Hạng vương nói :

- Quân sĩ hết lương là việc nguy khôn, ý kiến các người rất phải, song chi sợ quân Hán thế mạnh, không thể giải vây được chăng ?

Quý Bố nói :

- Tôi xem tám nghìn tử đệ, lâu nay theo phò Đại vương, xông pha trăm trận, vẫn một lòng một dạ . Nếu nay vì nguy biến mà mở huyết lộ thoát thân, ai ai cũng hăng hái.

Hạng vương nói :

- Nếu các tướng quân và ba quân đã có lòng hy sinh với ta như thế thì chắc vòng vây quân Hán phải vỡ.

Liền truyền lệnh sáng hôm sau mở vòng vây thoát nạn.

Quân sĩ được lệnh, ai nấy đều hăng hái, lo sửa sang binh khí, lương thực gói theo mình, nhao nhao không ngủ.

Đêm càng khuya, gió thu càng lạnh lẽo, trăng thu buồn bã nhả ánh sáng màu vàng nhạt, rắc trên ngọn cây cao.

Bỗng từ xa, một giọng tiêu buồn vang đến, kèm theo khúc bi ca nỉ non, réo rắt. Tiếng tiêu như gọi vào lòng người một mối buồn viễn chinh . Quân Sở mặt mày ngơ ngác nhìn nhau, hồi lâu xúm lại thì thầm :

- Bọn chúng ta tòng quân lâu ngày bỏ nhà, xa vợ con, theo Bá vương những tưởng có ngày thanh bình đoàn tụ . Ngờ đâu, binh thế mỗi lúc một tiêu tan. Nếu ở mãi như vậy, không chết giữa trận tiền cũng chẳng có ngày nào hưởng được thú vui đầm ấm của gia đình .

Tiếng thì thầm chuyển đi mãi khắp dinh trại.

Trong lúc đó, giọng tiêu càng réo rắt, càng thê lương, như những tiếng chinh phụ đang mong chồng nỉ non trong canh dài cô quạnh.

Tiếng tiêu đó chính là tiếng tiêu của Trương Lương đã thổi trên núi Kê Minh, khiến cho kẻ có lòng sắt đá đến đâu cũng phải yếu mềm như cành liễu non trước cơn gió lốc .

Tiếng tiêu ấy kèm theo bản bi ca như sau :

*Đêm thu mù mặt trời sương*

*Có người thiếu phụ quê hương lạnh lùng*

*Sa trường vô ngựa*

*Trầy gót binh nhung*

*Con thơ nheo nhóc mịt mù dặm xa,*

*Cơ hàn, đau đớn mẹ cha*

*Canh khuya vô vỏ tuổi già đợi con*

*Chỉ trai vạn dặm  
Hồ thi bốn phương  
Nhưng con đi đã làm đường  
Giúp người tàn bạo không thương dân tình  
Mơ màng nữa giấc ba sinh  
Một đi một nhớ một mình canh thâu.*

Đêm ấy vừa tàn canh, quân Sở đưa khóc, đưa buồn mặt mày ử rũ, ngồi đứng không an.

Chúng bàn nhau rằng :

- Chúng ta nên bỏ trốn khỏi cảnh này là hơn. Nếu quân Hán bắt được, chúng ta nên tỏ thật nỗi tình, xin về quê quán, chắc Hán vương cũng không nỡ giết chúng ta.

Ba quân bàn tán nhau, rồi không nghe lệnh các tướng, cùng nhau bỏ trốn đi hết. Chỉ trong chốc lát, dinh Sở trống không.

Các tướng thất kinh, muốn vào tâu với Hạng vương, nhưng thấy Hạng vương đang cùng Ngư Cơ ngủ say trong trướng , không dám vào.

Các tướng bàn nhau :

- Tình thế nguy ngập lắm rồi, nếu quân Hán biết việc này, đổ dồn lại đánh thì chúng ta tất bị bắt. Chi bằng lộn vào đám quân, trốn ra khỏi vòng vây, sau này kiếm kế giúp cho Đại vương trả thù.

Chung Ly Muội nói :

- Lời các ông nói rất phải.

Rồi đó, các tướng thu góp hành trang bỏ ngựa lại, cùng với quân sĩ lẫn trốn.

Trong số đó có Hạng Bá nghĩ mình ngày trước ở Hồng Môn có cứu Trương Lương, sau lại cùng Hán vương kết nghĩa thông gia , nay đến Trương Lương xin hàng, nếu không được phong Hầu cũng không đến nỗi tuyệt giòng họ Sở.

Nghĩ như vậy, Hạng Bá liền đeo gươm, ra khỏi dinh , tìm Trương Lương xin hàng .

Còn Chu Lan và Hoàn Sở bàn với nhau :

- Chúng ta chịu ơn tri ngộ của Bá vương, dù chết cũng không nên bỏ. Bọn kia đều là lũ tham sống sợ chết, lúc bình tranh nhau hưởng lộc, lúc biến rủ nhau bỏ đi.

Chúng ta bây giờ gom góp những tên quân còn lại, giữ vững lấy trung quân, đợi Đại vương thức dậy, liều chết, thoát nạn. Nếu không may, trời không giúp Sở, Đại vương ngộ nạn thì chúng ta cũng chết theo cho trọn đạo.

Hai người bàn xong, đi thu góp những tên quân còn sót lại ước tám trăm tên, cố thủ cửa trại.

Chẳng bao lâu, Hạng vương thức dậy, nhìn quanh thấy dinh trại trống không, thất kinh chạy ra ngoài hỏi :

- Quân Hán đã chiếm được trại Sở rồi hay sao mà quân lính mất hết vậy ?

Chu Lan và Hoàn Sở chạy đến, vừa khóc vừa nói :

- Quân ta bị Hàn Tín dùng kế thối ống tiêu, làm cho lòng quân tan rã, cả đến các tướng cũng bỏ trốn, chỉ còn hai chúng tôi và tám trăm quân ở lại đây hầu hạ Đại vương. Xin Đại vương phải đánh gấp phá vòng vây, chậm trễ quân Hán kéo đến không thể thoát được.

Hạng vương nghe nói đôi dòng nước mắt chảy ràn rụa, bước vào trướng thuật lại đầu đuôi câu chuyện với Ngu Cơ.

Nàng Ngu Cơ cũng không cầm được giọt lệ, thở dài nói :

- Trời cố diệt chúng ta chẳng ?